

BUDAHEGYVIDÉKI EVANGÉLIKUS GYÜLEKEZET

ÉGIGÉRŐ

29. évfolyam 2. szám

2025. szeptember - Ősz

Mary Cassatt (1844-1926): Ősz, Lydia Cassatt portréja, 1880 - Musée des Beaux-Arts de la ville de Paris

Miért jó evangélikusnak lenni?

„Éppen ezért meg vagyok győződve arról,
hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát,
elvégzi Krisztus Jézus napjára.”

Fil 1,6

Nem tudom pontosan felidézni, mikor fogalmazódott meg bennem, hogy hálás vagyok a Mindenhatónak azért, hogy egyházának az evangélikus részéhez tartozom. Talán ez egy olyan pillanathoz köthető, amikor számba vettem azt, hogy mennyi áldás, gazdagság volt ezen az úton.

Eszembe jut gyermekkorom, a családom, amelyben elképzelhetetlen volt egy vasárnap a gyülekezet közössége nélkül. Az egyik első emlékem az, hogy miközben szüleim és testvérem a templompadban ülnek és részt vesznek az istentiszteleten, én huncut módon lefekszem, fejemet édesapám ölébe hajtom, várva, mit szól ehhez. Nem volt baj, megsimogatta a fejemet, és én csendben fekvé, figyelve vártam meg az alkalom végét. Az otthonosság a templomban, a gyülekezet közösségében talán valahol innen indult, s azóta is sajátomnak érzem a zsoltáros szavát: *„Boldogok, akik házaiban laknak, szüntelenül dicsérhetnek téged!”* Zsolt 84,5

Az, hogy a gyermeki hitem Krisztust személyesen ismerő hitté válhatott, azt a gyülekezetem ifjúsági csoportjának köszönhetem. Illetve inkább azt mondanám, Isten megajándékozott egy olyan közösséggel, amelynek tagjain keresztül nagyon sok lelki élményt, ismeretet, igaz barátot és testvért kaphattam. A legjobbkor történt mindez, amikor annyi kérdés volt bennem, amikor tinédzserként kerestem az igazságot, az

életem értelmét. Ahogyan sok kortársam tette: hangos rock koncerteken, baráti összejöveteleken, de mégsem találtam. Közben hívogattak az ifisek, valami nagyon jóleső kedvességgel, szeretettel fordultak hozzám, s ott, ebben a körben átéltem, személyesen megtapasztalhattam, hogy nem kell tovább keresnem. Minden más megvilágításba került, s visszatekintve láttam, hogyan készítette a szívemet erre a Menyeyei Atya: a vasárnap reggeli gyermekbibliakörök, az istentiszteletek, a hittanórák, a konfirmáció, mind ugyanazt a célt szolgálták, hogy személyesen is megismerhessem őt.

A közösségben megélt életfordító tapasztalat után hamar megéreztem legbelül, ezt másokkal is meg kell ismertetnem, hogy ennek az örömről, erejéről másoknak is beszélnem kell. Harmadéves teológus voltam, amikor először mehettem fel a váci szószerkre: egy nyári vasárnapon felkért egy igehirdetési szolgálatra a lelkészem. Nagyon jólesett a bizalom, amelyet addig is annyi módon kifejezett ő is, de a gyülekezet nagyon sok tagja. Sok kép villan fel bennem, amely a váci, pilisi vagy budahegyvidéki templomhoz kapcsolódik. Az esküvőnk, igehirdetések, zenés szolgálatok. Számos olyan testvér arca, akikkel egymáshoz vezérelt a Gondviselő. Sok olyan van közöttük, aki már nincs velünk, de hiszem, az elválás csak ideiglenes.

Hálás vagyok azért, hogy Isten a Magyarországi Evangélikus Egyházba hívott el lelkésznek. Természetesen én is tudom és látom, hogy korántsem tökéletes ez a közösség, hogy sok a tennivaló mindenhol. Mégis tudom, hogy Ő csodálatos módon felhasznál minket országa építésében, hogy az Ő igéje elvégzi bennem, bennünk mindazt, ami még feladatként előttünk áll. Hálás vagyok azért a lelki örökségért, amit nagyszüleimtől, szüleimtől, küldő gyüle-

kezetem lelkészeitől, szolgálóitól vehetem át. Hálás vagyok azokért az evangélikus testvérekért, akiket a mögöttem lévő huszonegy évben megismerhettem, akik hite, élete, szolgálata engem is formált, tanított, motivált. Hiszem, hogy Pál szavai nekünk, egyházunknak is szólnak: „Éppen ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi Krisztus Jézus napjára.” Fil 1,6

Keczkó Pál

Kányádi Sándor: Elszállt a fecske

Elszállt a fecske,
üres a fészke,
de mintha most is
itt ficserészne,
úgy kél a nap, és
úgy jön az este,
mintha még nálunk
volna a fecske.
Még egyelőre
minden a régi,
bár a szúnyog már
bőrét nem félti,
és a szellő is
be-beáll szélnek,
fákon a lombok
remegnek, félnek.

Valami titkon,
valami készül:
itt-ott a dombon
már egy-egy csősz ül:

Nézd csak a tájat,
de szépen őszi.

Shotei Hokuju (1763–1824): Fecskék repülnek el a fűzfa mellett
– Museum of Fine Arts Boston

Konfirmáció 2025

— személyes visszatekintés —

Ha felnőtt emberként visszatekintek eddigi életem különböző állomásaira, sok olyan lényeges és kihagyhatatlan momentum jut eszembe, ami nélkül nem válhattam volna azzá, ami a mai fejemmel vagyok.

Születésem, keresztelőm, konfirmációm, esküvőm, gyermekeim születése és emellett az évről évre ismétlődő családi és egyházi ünnepek, események. Mind meghatározták a sorsomat, ahogyan a gyermekeim sorsát is, a maguk életére vonatkozóan. Ezen meghatározó pillanatok mindegyikére nem emlékszem, de a konfirmációm szinte minden pillanata előttem van. Ez már a múlt, az úgynevezett stafétabotot átadtam a gyermekeimnek.

Ábris, a nagyobbik fiam idén jutott el oda korban – és talán érettségben is –, hogy megerősítse hitét mind a szűk család, mind pedig a gyülekezet előtt, és egyházunk felnőtt tagjává váljon. Tanúbizonytságot tegyen arról, hogy mindaz, amit az évek folyamán megtanult a hittanórák keretein belül, és amit a családtól, Istentől a mindennapi élet folyamán hitben és szeretetben kapott, azt a konfirmáció keretein belül még jobban

elmélyítse. Kamasz fiúról beszélünk, aki hol így, hol úgy gondolkodik a Világról. Hol lelkes, hol pedig fáradt, kedveszegett.

Nagyon hálásak vagyunk Szilvinek, aki négy hasonszőrű ifjúval, komoly munka keretein belül hétről hétre készítette fel őket erre a bizonyágtételre, és amivel Isten jelenlétét még közelebb hozta hozzájuk.

A konfirmációra idén pünkösöd vasárnapján került sor egy ünnepi istentisztelet keretein belül. Csodás érzés volt a négy fiatalt látni, ahogyan – a mai nehéz és bonyolult világunkban, amit felnőtt emberként is sokszor nehéz megérteni – sziklaszilárdan álltak az oltár előtt. Ott álltak, hogy Isten közelségét megtapasztalják, megmutassák, hogy a mai ifjúságnak is szüksége van az Isten által vezetett útra. Ott álltak, hogy az Evangélikus Egyház felnőtt tagjaivá válhassanak.

Az ünnepi istentisztelet után Ábrison azt láttam, hogy boldog volt, büszke és a lelke mosolygott. Ennél több nem is kellett ezen a nagy napon! Erős vár a mi Istenünk, aki az ifjakat megszólítja és megtartja.

Schwechtje Zsófia

Didergő Tanya a Bükkben

Gyülekezeti kirándulás

Nagy örömünkre Imreh Peti és felesége, Eszter ismét vállalták a gyülekezeti kirándulás megszervezését. Ezúttal a Bükk északi oldalát vettük célba a május 9-10-11-i hétvégén. A gyülekezettel itt még nem jártunk, most új helyet próbáltunk ki. A kiválasztott helyszín klasszikus turistacélpont volt, a nyugodt, csendes, jól felszerelt nagybarcai Didergő Tanya Vendégházzal az erdőben, amely kiváló alkalmat nyújtott arra, hogy az ország kevésbé látogatott részét is felfedezzük, közös élményeket szerezzünk.

A pénteki vacsoráról és a vasárnapi ebédéről Petiék gondoskodtak saját beszerzés keretében, a szombati meleg vacsorát helyi rendeléssel és kiszállítással oldották meg, a kirándulásokra magunk csomagoltunk.

Szombaton egy nagyobb, kb 20-25 km-es kirándulást tettünk a Lázberci víztározó, az Upponyi szoros, Damasa szakadék környékén. Vasárnap pedig a szállás körül tettünk kisebb túrát. A házat délután 1 óra körül hagytuk el ebéd után. Hazafelé menet pedig fakultatív programként meglátogattuk a Vadnai Csakazértis Öko gazdaságot. Az alapító házaspárral egy gyorsan összehozott borkóstolón hosszan beszélgettünk,

miként kerül ebbe a csöpp faluba egy tősgyökeres kőbányai vegyész, és kezdenek új kalandba, lépésről lépésre felépítve a kis gazdaságot, borászatot, már az életük derekán történt váltással.

Mit is lehet a részleteken túl mondani ezekről a gyülekezeti kirándulásokról? Van egy hétvége, ahol senki nem kérdi, mivel foglalkozol – de jó eséllyel egy fa alatt egyszer mégiscsak szóba kerül egy fontos könyv, egy élethelyzet vagy egy kacagtató történet. Nincsenek elvárások, csak közös séták, bőven adagolt jókedv, szombat esti játékok és nyugodt reggelek, amikor a gyerekek már kinn rohangálnak, te meg még egy bögrével a kezeden hallgatod, ahogy valaki mesél. A társaság mindig alakul – épp ettől élő. Közben beszélgettünk, főzünk, játszunk, és néha csak ülünk egymás mellett. Az együttlét egyszerre könnyű és mély – mint egy nagy levegővétel. Nem kell sem jobbnak, sem másnak lenni, mint akik vagyunk. Ha idén ősszel valami olyasmire vágysz, ami kicsit kikapcsol, kicsit összehoz, és közben meg is nevetet – még akkor is, ha ez lesz az első alkalom –, tarts velünk a novemberi kiránduláson (is)!

Bognár Attila

Bringatúra 2025

— Az először tekerők szemével —

Családunk immár öt éve minden nyáron megy a biciklitúrára. Most először mi is csatlakozhattunk, ezért izgatottan készülünk rá.

Vasárnap reggel a Keletiben találkoztunk a többiekkel, Répcelakra ment a vonatunk, mely Kelenföldön majdnem elütött valakit. Hosszú várakozás után indult csak tovább a járat, de a kávéra vágyakozó felnőttek jókedve nem csappant. Győrben Gábor egy tálcányi forró gőzölgő itallal és pogácsával szállt fel hozzánk. Mi ekkor láttuk meg a csapatszellem erejét, ami egész héten vitt előre minket. A kalandokkal teli utazás után mindössze egy órás késéssel és biztonságban megérkeztünk a tekerés kezdetéhez, ahol elszisszent az első sör. Ja nem... defekt. Szerelőink hamar megjavították.

Az első nap 47 km-t tekertünk Szombathelyig, ahol a leglazább nap után, mégis kifáradva, várt minket a nagy adag gyros és pizza, na meg a romlott narancslé. A második nap volt számunkra a legnehe-

zebb, mivel előző este egyikünk kicsit beteg lett. Végül Szabolcs segítségével sikerült eljutnunk a célba, mert egyszer sem hagyott minket leszállni a bicikliről. Végigtekertük a hétfői 60 kilométert.

Másnap reggel nagyon fáradtan keltünk, de feldobott a tudat, hogy a cuccaink ott maradhattak a motelben, mert következő este is ott aludtunk. Ezen a napon felmentünk a Hármashatárhoz. A dombok megmászása során küzdöttünk a fenékfájszal, a combunk és a vádlink izomlázával.

Felérve a tetőre lihegve, megizzadva, boldogság töltött el minket, amikor megpillantottuk Sáráékat, ami csak egyet jelentett: PIHENŐ! Azt nem sejtettük, hogy ennyire hosszú pihenő. Szabolcsra vártunk, aki sajnos Bence nélkül érkezett, akinek felfelé menet tönkrement a biciklijé. Szegény Bence másnap reggel hazautazott.

Negyedik nap tekertünk a legtöbbet (71 kilométert), de közben strandolhattunk egy jót. Itt még három emberrel szűkült a kör, mivel Andris, Beni és Zoli jó felnőtt módjára hazamentek dolgozni. Zalaegerszegen a helyi lelkész Zsugyel Kornél, régi hatodévesünk várt minket vacsorával, csodálatos pizzákat sütött nekünk.

Az éjszaka számunkra nem hozott pihenést. A többiektől távol kaptunk szobát a kihalt kollégiumban, így amikor éjjel emberek járkáltak a folyosón, rémület fogott el minket. Hajnalig féltünk kettesben a szobában. Reggel úgy gondoltuk, mi vagyunk a legszerencsétlenebbek emiatt, de Bazsi túlszárnyalt minket: magas lázzal kelt. Sikerült neki végigcsinálni a napot, miután kiitta a Nurofenes üveget. De másnap ők is hazamentek.

Korábban sokszor mondták anyáék, hogy a csütörtök a legnehezebb és legbalhésabb nap. Igazuk volt. Mindenki nagyon el volt fáradva, de mi már szerdán is veszekedtünk.

Pénteken óriási szembeszéllel kellett megküzdenünk, olyanok voltunk, mint a csér a levegőben, aki állandó szárnycsapásai ellenére egyhelyben áll a víz felett. A következő pihenő a Kis-Balaton partján volt, ahol benéztünk a Kis-Balaton házba. A tóparton elképesztő élővilág fogadott bennünket.

Az utolsó éjszakát Keszthelyen töltöttük, ahol hihetetlen panorámával ellátott szobákat kaptunk, és ínycsiklandó vacsorával szolgáltak. A záró nap jó levezetés volt, a Balaton-körön mentünk 58 km-t, végül Szilvi kedvenc fagyizójában zártuk a hetet, ahol aki akarta, megkóstolhatta a híres „Banán Joe” fagyit.

Az esti áhítatok a helyi templomokban voltak. Szilvi történetei visszaröpítettek minket a régi Szélrózsákra. Minden nap egy régi Szélrózsza vezérigéjét hozta el nekünk, és új versszakokat tanulhattunk meg a Szélrózsza énekből.

Jó feltöltődés volt számunkra ez a hét!

Ötvös Olga és Narancsik Flóra Anna

Isten orcájának felmutatója

Mihályi Kata ordinációja

Lelkesszé avatta Mihályi Katát Fabiny Tamás, az Északi Egyházkerület püspöke a nyár utolsó napja, augusztus 31-e délutánján a budahegyvidéki evangélikus templomban.

A liturgiai szolgálatban Keczkó Pál, a budahegyvidéki gyülekezet igazgató lelkésze, a Budai Egyházmegye esperese és Bácskai Károly, az Evangélikus Hittudományi Egyetem docense, a lelkészjelölt keresztlő lelkésze vett rész. A zenei szolgálatot a gyülekezet énekkara és Ecsedi Zsuzsanna egyházzenesz végezte.

Fabiny Tamás püspök igehirdetésének alapigéjét a lelkészjelölt választotta az ünnep meghívójára: *„Megnyugtat téged, ha az orcám megy veletek?”* (2Móz 33,14) Az igeszakasz az aranyborjú bálványának felépítése és a szövetség megszegésének másnapján hangzik el, amikor Mózes közbenjáróként, az Isten és a nép közötti híd szerepében lép fel. A püspök hangsúlyozta, hogy egy lelkésznek megannyi helyen kell ilyen közvetítőnek lennie, és megismertette az ünneplő gyülekezettel, hogy a szolgálatba álló lelkész nő hány helyen – gyülekezetben, a Magyarországi Evangélikus Ifjúsági Szövetségben (Mevisz), a teológiai képzés és heidelbergi ösztöndíja során – vált egészen fiatal kora óta Isten üzenetének lelkes hirdetőjévé. Egy lelkész Isten arcát közvetíti a világban, bármerre is jár, de ebben nem a nagy terhet vagy a félelmet kell látni, hanem annak ajándékát, hogy ezt az örömteli és megnyugtató tekintetet az tudja képviselni, aki maga is meg tapasztalta életében a megváltottságnak, az el nem hagyottságnak a csodáját. Fabiny

Tamás arra buzdította Mihályi Katát, hogy szolgálatában mutassa fel Isten ragyogó és megbékélést hozó orcáját, amelyről olyan gyönyörűen vall az istentiszteletek végén elhangzó ároni áldás: *„Az Úr áldjon meg és őrizzen meg téged! Az Úr világosítsa meg az ő arcát terajta, és könnyörüljön rajta! Az Úr fordítsa az ő arcát tefeléd, és adjon neked békességet!”* (4Móz 6,24–26)

A lelkészavatást követő közgyűlésen a köszöntések sorában a helyi gyülekezet nevében Keczkó Szilvia lelkész, a hatodévnék helyet adó kiskőrösi gyülekezet részéről pedig Arató János Lóránd igazgató lelkész és Opauszki Gáborné felügyelő szólt. Az egyetem és a kerület köszöntésén túl megható és felemelő pillanat volt Hans Kratzert német lelkész megszólalása, aki a heidelbergi teológiai fakultás nevében üdvözölte a frissen felavatott lelkész nőt és mindazokat a lelkész kollégákat, akik az elmúlt két évtizedben Németországban voltak ösztöndíjas diákok. A hatvan éve ordinált Kratzert elárulta, hogy a fiatal korában Magyarországon töltött lelkési gyakorlat meghatározó istenélmény volt számára, és reméli, hogy az ösztöndíj hasonlóképpen határozta meg a magyarországi lelkési kar életét.

Az alkalmat Mihályi Kata hálaadó szavai zárták, aki köszönetet mondott családjának a támogatásukért, mentorainak és tanárainak a bölcsességükért, barátainak

és hallgatótársainak a közös élményekért, az egyház közösségének a szűnni nem akaró imádságért és a mindenható Istennek a lelkeszi szolgálatra elhívó szóért.

Az ünnep a gyülekezeti közösség szerezetvendégségével folytatódott. A templom

falain kívül, a kötetlen beszélgetésekben és a jókívánságokban ugyanaz az ígéret visszhangzott, amely az egész alkalmon tetten érhető volt: ha látjuk Isten felénk forduló, ránk tekintő orcáját, békességre és örömmre lel a szív.

Nagy Szabolcs

Mihályi Kata – önéletrajz

Mihályi Kata 2000-ben született Budapesten. Családja a Budahegyvidéki Evangélikus Egyházközség aktív tagjai – édesapja jelenleg felügyelői szolgálatot lát el –, így maga is születésétől kezdve megtapasztalhatta a közösség megtartó erejét. Iskolás éveit a szentendrei Szent András Katolikus Általános Iskolában kezdte, majd 9. osztálytól a Deák Téri Evangélikus Gimnáziumba járt. Tizenöt éves korától aktív tagja a Mevisz-Bárkának, amelynek a táborai a legmegha-

tározóbb nyári élményei közé tartoznak. Érettségi után, 2018-ban felvételt nyert az Evangélikus Hittudományi Egyetemre. 2022 szeptemberétől másfél évet töltött Heidelbergben, ahol a teológiai kurzusok mellett a könyvtárban kutatott szakdolgozatához. Hatodévet a Kiskőrösi Evangélikus Egyházközségben végezte Arató János Lóránd mentorálása mellett. Beosztott lelkeszi szolgálatát a Pilisi Evangélikus Egyházközségben kezdi most meg.

Kórustábor 2025

Várgesztes

Idén először vettem részt a várgesztesi kórustáborban. A csapat nagy része már péntek délutánra megérkezett, a többiek másnap reggel csatlakoztak. Így lettünk tizennyolcan.

Be kell vallanom, eleinte volt bennem némi szorongás, mert még mindig nem ismertem a neveket, és különösen izgultam amiatt, hogy rám bízta az egyik rövid, napindító áhítat megtartását. Életemben először vállaltam ilyesmit, márpedig a többiek mind nagyon profin látták el ezt a feladatot. Az aggodalmam végül szertefoszlott, ráadásul csupa pozitív visszajelzést kaptam.

A program igazán változatos volt, mégis mindennek a közös éneklés adta a szívét és gerincét. A próbák során Mihályi Kata ordinációjára készültünk. Ehhez tanultunk új dalokat, de csiszoltunk régiakat is. Felemelő érzés volt újra és újra átélni, amikor sok hang végül egy harmóniává válva dicsérte az Urat! A koncentrált munka mellett persze a játékoság is helyet kapott: egy vidám zenei kvíz segített abban, hogy közösen nevéssünk a szombati ebéd előtt.

Ezt egy kirándulás előzte meg a Szent Vendel-emlékhelyhez, amely szintén mara-

dandó élménnyel szolgált. Optimistán indultunk, hiszen az esőt csak délutánra ígérte a meteorológia. El is jutottunk félútig, ott azonban hirtelen lecsapott ránk a vihar: bőrig áztunk, és csakhamar sárban csúszkáló, görgetegköveken egyensúlyozó, vert sereg benyomását keltettük. Érdekes volt azonban hazaküldenünk magunkat, mert Albert Béla testvérünk mennyei gulyásleves- és palacsintaebédje igazi csúcspontja lett ennek a napnak, amely köré jóízű beszélgetések szerveződtek.

Számomra a tábor legnagyobb ajándéka mégis az volt, ahogy a vidámság és a közvetlenség mindenkit összekapcsolt. Jó volt látni, hogy a közös éneklés és a testvéri szeretet milyen erős közösséget tud formálni! Mindez nemcsak egymáshoz hozott közelebb bennünket, hanem az Úrhoz is: az áhítatok, az énekek és a megosztott élmények által újra és újra megtapasztaltuk, hogy Ő van a középpontban, és Ő formál bennünket egy szívvé és egy lélekke.

Köszönöm, Uram, hogy elvezéreltél a hegyvidéki gyülekezetbe!

Véber Gabriella

Vándorúton az Ősatyákkal

Napközis hittantábor

Idén nyáron egy hetet tölthettem június végén a napközis hittantáborban, segítőként. Már az első nap olyan hangulat fogadtott, hogy tudtam, valami különleges vár rám. Reggelente általában péksütivel és gyümölcsökkel indítottuk a napot, ahol alkalmunk volt még kicsit felébredni és beszélgetni.

A reggelit mindig áhítat követte, ahol az ősatyák történeteit ismerhették meg a gyerekek. Jó volt látni, hogy mennyire nyitottak és kíváncsiak ezeken az alkalmakon. A délelőtti játékok pedig szuperül oldották a hangulatot – itt tényleg mindenki aktív résztvevője volt a programnak.

Az ebéd utáni időben, a kirándulás napját kivéve, kézműves foglalkozás következett, ahol a táborozók nagyon ügyesen és kreatívan alkottak. Sokszor én is úgy éreztem, hogy visszamentem az időben, és felszabadultan nagy élmény volt együtt munkálkodni velük. A hét egyik legjobb része szerintem a Normafán tett kirándulás

volt. Az egyórás számháború hatalmas élményt jelentett mindenkinek.

A délutáni programok között az akadályverseny – ahol a résztvevők bekötött szemmel, egymásra hagyatkozva haladtak végig a pályán – a játékon túl a bizalom próbája is volt. Egy másik napon a vizes játékok is sok vidám perccel gazdagították a tábor élménytárát.

Örülök, hogy megismerkedtem egy velem egykorú segítőtvel. A hét során sokat beszélgettünk. Jó érzés volt, hogy nemcsak a gyerekekkel kötöttem új barátságokat, hanem Emesével is.

Azt gondolom, hogy a táborban mindannyian tanulhattunk valamit. Mi, ifisek a gyerekektől türelmet és nyitottságot. A napközis hittantábor nekem nemcsak egy program volt a nyár elején, hanem egy olyan kedves élmény, ami tényleg sokáig velem marad.

Gaál Janka

Elköteleződés

Szubjektív visszanézés az EPOT-ra

A Hungexpo lenyűgöző méretű C pavilonja fogadta május utolsó napján az Evangélikus Presbiterok Országos Találkozója (EPOT) érkezőket. Felügyelőinkkel, lelkészeinkkel és a presbitériumunk sok tagjával megjelent budahegyvidéki gyülekezetünk. Felemelő és megerősítő alkalom részesei lehettünk ezen a napon.

A hatalmas előadóteremben kényelmes széksorok fogadtak. A nyitányt Bence Gábor, az Evangélikus Kántorképző vezetője vezényelte. Együtt énekelték több mint kétezer torok a „*Dicsérjük Istent...*” kezdetű éneket, majd a „*Szolgálatra, tette készen ma is útra indulunk...*” (EÉ 475,2) című Túrmezei Erzsébet által írt énekverset, mely a rendezvény programadó gondolata volt. (Itt megjegyzem, hogy az előző, 2022 szeptemberi EPOT témája ugyanennek az éneknek az első versszaka volt: „*Elfogadtál és elhívtál, élő Jézus, Mesterünk.*”) Ezt Pröhle Gergely országos felügyelő is felidézte, aki az eseményt megnyitotta. Elhívás és tett – ebben rejlik keresztény evangélikus létünk titka. A lelkiségre és a gyakorlati cselekvésre egyaránt szükség van. Az elkövetkező időszakban sok olyan impulzus ér bennünket – utalt a közélet aktualitásaira –, amelyek próbára tehetnek bennünket. Történjen bármi, nem szabad szem elől tévesztenünk, hogy „*ti mindnyájan egyek vagytok Krisztus Jézusban*” (Gal 3,28), és ezt az egységet próbáljuk minden körülmények között megőrizni.

Üdítő szín volt gyülekezetünk zenekarának szolgálata a nagyszínpadon, ill. Keczkó Szilvia lelkész-nőnk szereplése az egyik szekció-beszélgetésen.

A plenáris részben több előadás hangzott el. Engem leginkább Varga Gyöngyi, a Hittudományi Egyetem Ószövetségi Tanszéke vezetőjének előadása ragadott meg, aki Mózes elhívását elevenítette meg, aki megjegyezte Isten hívásától: – Ki vagyok én? – kérdezte. Erre Isten csak annyit válaszolt: – Én veled leszek. De Mózes tovább kérdezett: – És ki vagy Te? – Vagyok, aki vagyok. – volt Isten válasza. Mózes értetlenkedik, mindent megtesz, hogy eltolja magától a feladatot, Isten viszont mindenfelé felvértezi, hogy teljesíteni tudja azt. Ez több próféta elhívásánál is hasonló konfliktusokat okoz. A további előadók beszéltek arról, hogy az elhívással kihívás is jár, és aki elhívott, az másokat is meghív az evangéliummal. Ezt követte egy beszélgetés a Szentírás hiteles továbbadásáról, amelyen Szabóné Mátrai Marianna többek között azt kérte: – Szeressétek a lelkészeiteket, hogy érezhessék, hogy szeretitek őket, hogy jóízűen végezhessek szolgálatukat.

Ebéd után a szekcióülések következtek. Én többedmagammal Gáncs Péter ny. püspök és Szabó Lajos ny. EHE rektor előadásán vettem részt, ahol a gyülekezetépítésről, plántálásról és rombolásról esett szó életük, szolgálatuk eseményeit felidézve.

A záró istentiszteleten Szemerei János elnök-püspök hirdette az ígét, a liturgiában Fabiny Tamás és Kondor Péter püspökök szolgáltak. Ennek keretében áldásra és úrvacsoraosztásra is sor került. Lelkileg gazdagon jöttünk el.

Szák Kocsis Pál

Nagyveleg új szemszögből

„Valami véget ér, kezdődik más talán...”

Idén nyáron először nem „résztevők”, hanem „ifis segítők” voltunk Nagyvelegen, a táborban. Hetekkel korábban már többször is találkoztunk a többi szervezővel, és együtt gondolkodtunk a programokon. Először láttuk meg igazán, hogy milyen nehéz ilyen sok játékot kitalálni, hogy változatos és szórakoztató is legyen.

Egy meleg nyári napon aztán megérkeztünk a szélrózsa minden irányából Nagyvelegre. Már nagyon vágytunk rá, hogy megismerjük az új embereket és találkozzunk a régiekkel. Az ismerkedős játékokat mi szerveztük, ez is egy új élmény volt. Már nemcsak átéltük és élveztük az eseményeket, hanem nekünk kellett készülni és vezetni is.

Reggelenként közösen készítettük a reggelit, majd felkeltettük a táborozókat. Kicsit tartottunk a mosogatástól, de szerencsére minden étkezés után gyorsabban ment, mint előzőleg számítottunk rá.

Az utolsó napi „falujárás” vetélkedőre minden délelőtt készültünk, amíg a résztvevők a bibliai témájú foglalkozásokat élvezhették. A délutánok játékkal, kézműveskedés-

sel, sportolással teltek. A focizást élvezetes volt vezetni, de résen kellett lenni, hogy mindenki jól érezze magát.

A hét egyik csúcspontja a tatai strandolás volt. Néhány éves hagyomány, hogy egymás nyakába ülve tornyokat építünk a vízben – idén sikerült egy négyemeletes tornyot építeni. Tudtuk élvezni a strandolást úgy is, hogy nekünk kellett vigyázni a kicsikre.

Reggelenként és esténként szívünk (kisebb nagyobb sikerrel) csendben az Úrra és a lelkészeinkre figyelt az áhítatoknál. Utána az esti fürdés mindig nagyon jó hangulatban telt, a kisebb fiúk zuhanyzójában hangosan szólt a vidám zene. Számunkra az esték további izgalmas részei voltak a megbeszélések, ahol pontoztuk az aznapi vetélkedőket és előadásokat. Megismertük ennek minden nehézségét, ugyanakkor fel-emelő érzés volt ennek a folyamatnak a részese lenni.

Nagyon jó volt táborozóként Nagyveleg, mindig is élveztük, de segítőként új és egészen más élmény volt.

Halbritter Ádám és Pintér Márton

Kenutúra a bogrács mögül

Egy rendhagyó ifitábor a Tiszán

Július 27. és augusztus 1. között egy felejthetetlen tiszai kenutúrán vettem részt. Szolnokról indultunk, és hat nap evezés után Csongrádig jutottunk el a lelkeszeink és több mint harminc ifis társaságában. Szilvivel két kísérőautóval követtük a túrát. A csomagok szállítása mellett arról is gondoskodtunk, hogy senki ne maradjon éhen, ezért mindennap egy nagy adag bográcsos vacsorával vártuk a kenusokat. Pali és Szabi a hajókban ülve erősítették a csapatot.

Az első nap még mindenki egy kicsit bizonytalanul foglalt helyet a kenuban, de a többnapos gyakorlásnak köszönhetően gyorsan profi evezőssé és kormányossá váltak a résztvevők. A zene és az ének – köztük gyakran szálló zarándokénekek – végig a haladás szerves részét képezték, vidám hangulatot és lendületet adva a hajóknak.

A kenutúra során nap mint nap különböző helyszíneken szálltunk meg, így először Szolnokról indulva Tiszavárkonyban, egy

vendégházban töltöttük az éjszakát. Másnap Tiszavárkonyból Martfűre evezve egy hangulatos kempingben pihentünk meg. A harmadik napon Tiszakécskére indultunk, ahol ismét sátorban aludt a csapat, de már egy modern közösségi ház biztosította a csapat kényelmét. A negyedik napon pihenőt tartottunk ugyanott, hogy feltöltődjünk a további kalandokra. Az ötödik nap útvonala Tiszaugra vezetett, ahol egy horgászházban szálltunk meg este. Végül a hatodik napon Tiszaugról elindulva értünk célba Csongrádon, a Tisza-part szívében.

A túrát végigkísérték a folyton változó kihívások is. Először azon izgultunk, hogy mindenki csomagja befér-e a kísérőautókba (befért), majd az ifiseket kellett felkészíteni, hogy a 80-as évek diszkó hangulatában fognak aludni (túléltek), volt, hogy nem volt könnyű eltalálni a következő kikötői helyet (mégis mindig kikötőtünk), de olyan is akadt, amikor úgy tűnt,

hogy egy falu teljes aznapi péksüti készlete sem lesz elég reggelire a csapatnak (elég volt), néha főzés közben elfogyott a gáz a bogrács alatt (cseréltünk palackot), néha a gumimatracok száma volt kétséges (végül mindenkinek jutott), de megoldottuk azt is, hogy aki félúton érkezett vagy akkor ment el, annak is legyen hajója és evezője.

A legnagyobb feladat a mindennapi kenubeosztás elkészítése volt. Szabi lelkészi türelmére és informatikai tudására is szükség volt, hogy mindenki azzal ülhesen egy hajóba, akivel szeretett volna, és közben még haladjunk is a folyón. Az utolsó napon végül én is evezhettem – hálával tartozom azoknak, akik mellém kerültek és segítségükkel sikerült szárazon eljutnunk Csongrádig.

A reggeleket és estéket tartalmas áhítatok keretezték – a hegyi beszéd sorait feldolgozva –, amelyek még mélyebbé tették az együtt töltött időt.

A kenuút mellett maradt idő bőven a pihenésre is: nemcsak a Tiszában csobbanunk, hanem a tiszakécskei és a mártfői termálfürdőkben is feltöltödtünk. Az esték pedig játékokkal és mély beszélgetésekkel teltek az ifsek között, ami tovább erősítette a közösséget.

Ez a hat nap nem csupán a fizikai távolság legyőzéséről szólt, hanem egy közös élményről, amely összekovácsolta a társaságot, és új barátságokat hozott létre.

Mészáros Gabriella

Gyülekezeti alkalmaink

ISTENTISZTELETEK

Vasárnap 10.00 órákor úrvacsorával

Családi istentisztelet

A hónap első vasárnapján

11.15 órákor

Könnnyűzenés istentisztelet

A hónap harmadik vasárnapján

11.15 órákor

GYERMEKBIBLIAKÖR

Minden hónap 2., 4. és 5. vasárnapján

10.00 órákor

BIBLIAÓRÁK

Kedden 18.00 órákor

Csütörtökön 10.00 órákor

ÉNEKKARI PRÓBÁK

Pénteken 18.30 órától – gyülekezeti kórus

HITTANÓRÁK

Hétfőn 16.30 órákor óvodások részére

IFJÚSÁGI ÉS FIATAL FELNŐTT ÓRÁK

Fiatal felnőttek bibliaórája

Havonta egy csütörtök este 18.30 órákor

– megbeszélés szerint

Ifjúsági óra

Pénteken 17.30 órákor

Konfirmációi előkészítés

Csütörtökön 16.00 órákor

HÁZASPÁROS KÖR

Havonta egy csütörtök este 19.00 órákor

– megbeszélés szerint

BABA-MAMA KÖR

Havonta két péntek délelőtt

– megbeszélés szerint

Aktuális gyülekezeti programjainkról honlapunkon tájékozódhatnak.

Továbbá ott van lehetőség feliratkozni levelezőlistánkra is:

hegyvidek.lutheran.hu

ÉGIGÉRŐ

Erős vár a mi Istenünk!

A BUDAHEGYVIDÉKI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA, MEGJENIK ÉVENTE 4 ALKALOMMAL

Kiadó: Keczkó Pál lelkész | 1123 Budapest, Kék Golyó utca 17. | Telefon: +36 1 224 0640; +36 20 824 3460

E-mail: pal.keczko@lutheran.hu | Szerkeszti: Keczkó Szilvia

hegyvidek.lutheran.hu

Típo, tördelés: Kappéter Ákos | Nyomdai kivitelezés: Rózsa Gábor nyomdája

A KIADVÁNY MEGJENÉSÉT A XII. KERÜLETI HEGYVIDÉKI ÖNKORMÁNYZAT TÁMOGATJA.